

บทนำ

คนมากมายบนโลกมีความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องนรกและสวรรค์ แต่น้อยคนนักที่จะรู้ว่าสถานที่ทั้งสองแห่งนั้นมีจริง... ทั้งยังอยู่ใกล้มากกว่าที่เราคิด

และฉันเองก็เป็นหนึ่งในผู้คนส่วนน้อยเหล่านั้น

"ท่านพ่อ เมื่อไหร่พี่จะกลับลงมาซะที =_="

ชายหนุ่มผมสีดำสนิทที่มีลูกไฟปะทุออกมาเป็นบางครั้งบางคราวอาจ จะดูแปลกในสายตาของมนุษย์ แต่มันไม่แปลกเลยสำหรับเหล่าวิญญาณ ในนรก เพราะมันบ่งบอกถึงอารมณ์หุนหันุนิดของเจ้าตัวที่แสดงออกมาให้ เห็นบ่อยๆ ยิ่งกับชายวัยกลางคนที่กำลังนอนอยู่นั้น เขามองว่าเป็นเรื่อง ธรรมดาตามากเลยทีเดียว ใ้ลูกชายไม่เอาไหนเอี้ย

"เอ๊ะ แกนี่ขี้บ่นจริงๆ เลยนะ แค่ทำงานแทนไอ้แบล็คนิตๆ หน่อยๆ เท่านั้นเอง =_="

"แหม ก็ปกติพี่เขาทำงานอยู่ข้างล่างนี่ตลอดเจ็ดวันเลยนี่ แต่ตอนนี้ ดันมาสลับให้ผมทำงานอยู่ข้างล่างห้าวัน พี่ทำงานสองวัน ขึ้นอยู่แต่ในนรก



แบบนี้ ผมจะหาความสุขได้จากที่ไหนกันล่ะ -O-

"ถ้าไอ้แบล็คมันแต่งงานมีลูกแล้ว แกจะต้องทำงานหนักกว่านี้อีก"

"โหย! แล้วผมล่ะ ท่านพ่อไม่คิดว่าผมจะแต่งงานบ้างเลยหรือไง"

"ไม่"

"ทำไมล่ะ"

"ก็เพราะแกเป็นอย่างนี้นะสิไม่น่าถาม ตอนนี่แกก็ทำงานพวกนี้ไปก่อนเถอะน่า ถ้าแกแต่งงานจริงๆ พ่อก็คงต้องมานั่งทำงานแทนแก"

"เฮอะ ถ้าผมมีมัดแต่งงานๆ แล้วจะเจอผู้หญิงที่ผมชอบได้ไงเล่า"

"เลิกปั่นแล้วไปทำงานซะที โอ้ย...เจิบจิงเบตตี นวดตรงสะโพกเบาๆ หน่อยสิจ๊ะ...อืม อย่างนั้นแหละ -.-"

สายตาของลูกชายแหลมมองไปยังสาว ๆ ชุดบิกินีตัวจิ๋วอย่างหงุดหงิด เขาไม่มีสิทธิ์ที่จะไปเอาตัวสาว ๆ มาได้อย่างผู้เป็นพ่อ

"พี่ได้อยู่กับแฟน ส่วนท่านพ่อก็ได้อยู่กับสาว ๆ มีแต่ผมเท่านั้นที่ต้องอยู่กับไอ้กระตาดบ้า ๆ พวกนี้ ไม่ยุติธรรมเอาซะเลย"

"แกลล้าพูดหรือไงว่าไม่ยุติธรรม ที่ผ่านมามากมาย ปีนี้ที่แกเอาแต่มั่วสุมอยู่บนโลกมนุษย์นั้น ฉันกับไอ้แบล็คเคยทำอะไรแกบ้างมั๊ย! ทำงานแค่นี้ยังไม่เท่ากับที่พี่แกทำเลยนะ เพราะฉะนั้นห้ามบ่นเด็ดขาด ไอ้ลูกบ้า!"

"แต่ผมทนไม่ได้นี่ ก็ในนรกไม่เห็นจะมีสาว ๆ สวย ๆ เลยสักคน"

"มีวันหยุดสองวัน แกก็ขึ้นไปบนโลกมนุษย์สิ ฉันไม่ได้ห้ามนี่"

"แค่สองวันเองนะท่านพ่อ! จีบสาวคนนึงมันก็ใช้เวลาไปเกือบวันแล้ว นะกว่าเธอคนนั้นจะยอมผม"

"เฮ้อ แกนี่จริงๆ เล้ย ฉันจะตายตาหลับมั๊ยเนี่ย"

"แต่ท่านพ่อตายแล้วนี่ -.-"

"เออ มันก็จริง"

"เฮอะ ถ้าท่านแม่อยู่ด้วยก็ดี ผมจะได้อ้อนท่านแม่ได้"

"แม่ของพวกแกนั่นหรือ"

แล้วชายสองคนแต่ต่างวัยก็มองไปที่ผ้านั่งซึ่งมีกรอบรูปของผู้หญิงคนหนึ่งแขวนเรียงรายเป็นร้อยๆ อัน ผู้หญิงในรูปนั้นจัดได้ว่าหน้าตาสะสวย



ดวงตาเปล่งประกายแสดงถึงความอ่อนโยน ผิวขาวราวกับหิมะ ผมสีเงินของเธอไม่ได้ถ่ายทอดพันธุกรรมมาสู่ลูกๆ เพราะเขาทั้งสองต่างก็ได้รับผมสีดำสนิทมาจากผู้เป็นพ่อ

"ตอนนี้ท่านแม่อยู่ไหนแล้วอะท่านพ่อ"

"...ไม่รู้สิ"

"ท่านพ่อ เล่าเรื่องท่านแม่ให้ฟังหน่อยสิ นะๆ ผมคือท่านพ่อมาหลายชาติแล้วนะ"

ชายวัยกลางคนผุดลุกขึ้นมาั่งอย่างกะทันหันพร้อมกับโบกมือไล่สาวๆ ทั้งหลายที่กำลังนวดให้ออกไปจากห้อง อารมณ์ของเขาเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง

"เวลาพูดถึงท่านแม่ที่ไร ท่านพ่อก็เป็นอย่างนี้ทุกที"

เมื่อผู้เป็นพ่อไม่พูดอะไรเลย ลูกชายก็ซิงพูดต่อ

"ผมอยากรู้ว่าท่านแม่เป็นยังไงบ้าง ท่านพ่อเขาแต่บอกว่าท่านแม่หนีไปเพราะท่านพ่อเจ้าชู้...แต่พูดตรงๆ นะ ผมไม่เชื่อสักเท่าไรเลย"

"แกอยากฟังจริงๆ งั้นหรือไอ้เรียวล"

"แน่นอน -- นั่นท่านแม่ผมนะ"

"ฉันเคยเล่าให้พี่แกฟังไปแล้ว และตอนนี้คิดว่าถึงเวลาแล้วที่ควรจะให้เล่าให้แกฟัง เพราะถ้าแกฟังจบ แกอาจจะมีความคิดมากขึ้นก็เป็นได้"

"-- ท่านพ่อหลอกค่าผมหรือ"

หลังจากถกเถียงกันอยู่สักพัก เรื่องเล่าที่ไม่น่าเชื่อหลายต่อหลายเรื่อง ได้ถูกถ่ายทอดออกมา เรื่องราวที่เป็นความลับมานานแสนนานเกี่ยวกับผู้เป็นแม่ที่ยมทูตหนุ่มไม่เคยแม้แต่พบหน้า และเขาไม่รู้ตัวเลยว่าดวงชะตาของเขาได้เกี่ยวพันกับเรื่องที่เขาได้ฟังเข้าแล้ว

เรียวลเดินกลับออกมาหลังจากที่ได้ฟังเรื่องพวกนั้นอยู่หลายชั่วโมง เขารู้สึกว่าตัวเองเบาหวิวและห่อเหี่ยวลง แต่กระนั้นเขาก็ได้ตระหนักถึงอะไรบางอย่างจากเรื่องราวในอดีตที่แสนยาวนาน เขาขลุกอยู่ในห้องตัวเองสักพักก่อนจะลุกออกไปทำงานต่อ

วิญญาณตนไหนก็ตามที่ลงมาบนโลกในวันนี้ อาจจะแปลกใจที่ต้องรอ



คิวยาวเหยียดเพราะปกติแล้วมันไม่น่าจะเป็นแบบนี้

1

"ฮ้า ทำไมวันนี้อากาศหนาวจังนะ"

ใบไม้แห้งกำลังร่วงประปรายตามทางเดินไปโรงเรียน วูบหนึ่งที่ลมแรงๆ พัดมาปะทะกับใบหน้าของฉัน ความเย็นของมันทำให้ตัวฉันสั่นอย่างประหลาด

ฤดูหนาวอีกแล้วสินะ วันนี้อีกแล้ว

นี่คงจะเป็นฤดูที่เหมาะสมกับฉันที่สุดแล้วกระมัง ฉันยืนมองประตูทางเข้าโรงเรียนที่อยู่เบื้องหน้าตอนหกโมงเช้า นักเรียนยังบางตามากจนเรียกได้ว่าแทบไม่มีคน เมื่อคืนที่ผ่านมาฉันแทบไม่ได้นอนเลย เพราะฉันมักจะเห็นภาพที่เลวร้ายทุกครั้งในขณะที่กำลังจะข่มตาให้หลับ

ฉันขี้ตาที่บวมตุ่ยพลาบิตซีก็เลยแล้วค่อยๆ เดินเข้าโรงเรียน แอ้อตามจริงแล้วไอ้เรื่องทีนอนไม่หลับเนี่ยมันก็เป็นเรื่องปกติที่เกิดขึ้นเฉพาะช่วงนี้ของทุกๆ ปีแหละ -O- ฉับพลันนั่นเองฉันก็สังเกตเห็นอะไรบางอย่างที่หลบมุมอยู่หลังต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง

ดอกไม้มันน้อยๆ สีชมพู...

ไม่น่าจะเป็นไปได้ที่ดอกไม้จะมาเบ่งบานอย่างเดียวตายในฤดูนี้ ดอกไม้ที่แสนจะบอบบางทนสภาพอากาศแบบนี้ได้ยังไงกันนะ ฉันยิ้มให้กับดอกไม้ดอกนั้นแล้วก็พยายามลากถึงขยะมาใช้เป็นที่บังลมหนาวให้กับมัน -.- ไอ้โห หนักจริงๆ เลยแฮะ

"อดทนไว้ระดอกไม้น้อย เดี่ยวอีกไม่นานก็จะถึงฤดูร้อนแล้ว"

ใช่แล้ว ขนาดดอกไม้ยังทนได้ แล้วทำไม...น้ำหวานคนนั้นจะทนไม่ได้

"เกวสึ! เกรดเธอตกลงมากเลยนะ มีปัญหาอะไรที่บ้านหรือเปล่า"

"ไม่มีปัญหาอะไรค่ะ"

"แปลกมากเลยนะที่เกรดเธอร่วงได้ขนาดนี้ ปกติเธอเป็นคนที่เรียน



เก่งมากนะ"

"..."

"พักหลังมานี้เธอขาดเรียนบ่อยๆ และบางวันก็ยังมีมาสายอีกด้วย"

"ช่วงนี้หนูนอนดึกเลยตื่นสาย แต่ต่อไปหนูจะพยายามมาให้ทันนะคะ"

"เธอควรมีความรับผิดชอบมากกว่านี้นะ เอาล่ะ ยังไงก็ให้พ่อหรือแม่ของเธอมาพบครูวันพรุ่งนี้ด้วย เข้าใจที่ครูพูดมั๊ย"

"หนูไม่มีพ่อแม่แล้วค่ะ พวกท่านเสียไปแล้ว"

ฉันยืนอยู่สงบอยู่ในห้องพักครู ใช่ค่ะ เกวลีเป็นชื่อจริงของตัวเอง ตอนนี้อาจารย์ผู้สอนใจของอาจารย์ส่วนใหญ่ก็ฟังมาทางฉันทั้งนั้น พวกอาจารย์ทั้งหลายที่ได้ยินคำตอบของฉันต่างก็เปลือยอกกันเล็กน้อย ส่วนอาจารย์บางท่านที่ทราบเรื่องของฉันดีอยู่แล้วก็ไม่ได้แสดงท่าทางตกใจอะไรนัก

"ฉันหรือครูก็ไม่อยากจะทำอะไรเธอมากนัก แต่ถ้าพ่อแม่ของเธอยังอยู่และรู้เรื่องนี้เข้า พวกท่านจะเสียใจเอานะ"

"ค่ะ"

และอาจารย์ผู้หญิงคนเดิมก็ยังคงเข้าชี้คำถามนั้นถามฉันไม่เลิก ฉันรู้ว่าอาจารย์คนนี้ได้หวังอะไรฉันนักรอก หล่อนก็แค่อยากทำให้ฉันอับอายขายหน้าก็เท่านั้น อาจารย์คนนี้ไม่ชอบหน้าฉันมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว ฉันที่ไม่รู้ว่าจะตอบอะไรให้มันดูสมเหตุสมผลกับคำถามของหล่อนเลยได้แต่นิ่งก้มหน้า

"ถ้าเกรดเธอไม่ร่วงลงมากขนาดนี้ ครูก็คงไม่เรียกเธอมาพบหรอก"

"หนูทราบค่ะ"

"พยายามอย่าให้มันเกิดขึ้นอีกเข้าใจมั๊ย"

"ค่ะ เข้าใจค่ะ"

ฉันยกมือไหว้อาจารย์ทุกท่านแล้วก็เดินออกจากห้อง เอ้อ -O- ใครอยากจะทำให้เกรดตัวเองตกกันล่ะ แต่บางทีปัญหาที่มีอยู่ฉันก็พูดออกมาไม่ได้ ปัญหา...ที่บอกใครไม่ได้หรือไม่กล้าบอก ฉันแน่ใจว่าทุกคนก็ต้องมี

"ได้ข่าวมั๊ยว่าย้ายผ้าชีวรี่ของห้องเราถูกเรียกไปदानะ"



"ใช่ๆ เห็นว่าโดนตั้งแต่เข้าเลยเชียว ฮิๆๆ สมน้ำหน้า"

เสียงนินทาตั้งขึ้นนี่มั่งๆ ในขณะที่ฉันนั่งลงที่เก้าอี้ ผู้หญิงส่วนใหญ่ในห้องทำหน้าที่เหมือนเห็นฉันเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ ฉันมองกระจกหน้าต่าง มันมีตพอกที่จะเห็นเงาเด็กสาวใส่แว่นตาทนตาเตะอะ ได้ตาคำคล้ำ ปากแห้งหน้าก็มันเยิ้ม ไม่แปลกที่ผู้หญิงพวกนั้นจะรังเกียจฉัน ส่วนผู้ชายส่วนใหญ่ นะก็ไม่ต้องอยากยุ่งกับฉันอยู่แล้ว เพราะว่าฉันไม่ได้ดูน่ารักเลยแม้แต่นิดเดียว

--

"โดนเรียกไปว่าอีกแล้วหรือ"

เสียงหนึ่งดังขึ้น ยังไม่ทันที่ฉันจะได้หันไปมอง ก็มีมือขาวสะอาดคู่หนึ่งมาวางอยู่บนโต๊ะ พร้อมกับเจ้าของมือคู่นั้นที่นั่งยองๆ อยู่ตรงหน้าฉัน และการที่เขา นั่งลงอย่างกะทันหันก็ทำให้ผมสึด้าข้มปรกลงที่ใบหน้าเรียวยาวของเขา แต่มันก็ปิดดวงตากลมโตสีดำของเขาไม่มีต และดวงตาคู่นั้น... ก็ทำให้ฉันยิ้มได้ ทุกคนในห้องพยายามแกล้งทำเป็นไม่สนใจ แต่ฉันก็รู้ว่าทุกคนกำลังแอบมองอยู่

"เรียล ๗๐๗"

เรียลอายุมากกว่าฉันสองปี ฉันเป็นคนที่เรียนเร็ว ส่วนเขาเรียนช้า ขึ้นไปหนึ่งปี ตอนนี้อยู่ ม.6 ส่วนฉันอยู่ ม.5 ฉันรู้สึกดีใจจริงๆ ยังไงก็ไม่ว่าที่เห็นหน้าเขา

"ไม่เป็นอะไรใช่ไหม"

"อืม"

"เธอมาหาฉันทำไมหรือ"

"ไม่ได้ตั้งใจจะมาหาหรือ แต่เมื่อได้เห็นเธอลับออกมาจากห้องพัสดุ แล้วสีหน้าไม่ค่อยดีเลยเดินตามเข้ามา"

"๗๐๗"

"เธอยิ้มทำไม --"

"ขอบคุณนะ"

"ขอบคุณอะไรกัน -- หือ ยัยบ๊อง"

"อื้อย อย่าดึงผมสิ! ฉันไม่ใช่เด็กแล้วนะ -๐-"



"เย็นนี้กลับพร้อมกันนะ เราจะได้ไปหาอะไกรินกันด้วย"

สิ้นคำชวนนั้นก็มีหญิงสาวผมยาวใบหน้าเหมือนตุ๊กตาเดินมาจับแขน
เขาไว้แน่น เธอมองมาที่ฉันอย่างหงุดหงิด

"พี่เรียลพูดแบบนี้ได้อย่างไร แล้วฉันจะกลับกับใครล่ะ"

"ไม่เป็นไรหรอกเรียล เธอกลับกับลิลลี่แหละดีแล้ว ฉันกลับเองได้"

"ฉันบอกเธอที่แล้วยะว่าให้เรียกเรียลว่าพี่ เธอห่างกับเขาตั้งสองปี
นะ"

สิ้นเสียงนั้นเพื่อนทั้งห้องก็ส่งเสียงงม้ง่าเป็นเชิงเห็นด้วย เพื่อนๆ ใน
ห้องนั้นไม่ค่อยจะชอบฉันสักเท่าไร อาจจะเพราะฉันเป็นคนขี้อาย ไม่
กล้าคุยกับใคร เลยดูหยิ่ง และอีกเรื่องคือเมื่อก่อนฉันเรียนเก่ง เลยดูน่า
หมั่นได้ แฮ็ คิดแล้วก็น่าสนใจ -- แต่ตอนนี้มันก็เปลี่ยนแปลงอะไร
ไม่ได้ขึ้นมา อย่าคิดมากตึกว่า ก็แค่ไม่มีเพื่อนคบเท่านั้นเอง

"ฉันไม่ถืออยู่แล้วลิลลี่" เรียลพูดเป็นเชิงตัดบทพร้อมกับแกะมือของ
ลิลลี่ออก

"พี่เรียลเดี๋ยวนี้ไม่เคยคิดจะเข้าข้างฉันเลยนะ"

"เธอก็แยกแยะให้ออกบ้างสิ น้ำหวานเป็นญาติฉันนะ"

"แต่พี่เรียลไม่ได้ไปส่งลิลลี่นานแล้วนะคะ"

"ก็ฉันบอกว่าคุณไม่ว่าง"

"แต่กลับมีเวลาไปกับยัยนี้เธอคะ"

"เราคุยเรื่องนี้กันหลายรอบแล้วนะ ฉันบอกเธอที่ครั้งแล้วจะให้เรียก
น้ำหวานดีๆ"

"ไม่เป็นไรหรอกเรียล"

ฉันพูดพิมพ์เบาๆ ลิลลี่ทำท่าทางเป็นเชิงงอนๆ ก่อนจะเดินกลับไป
นั่งที่ตัวเองโดยมีเพื่อนๆ ตามไปรุมปลอบใจกันใหญ่ เรียลถอนหายใจเล็กน้อย
ช่วงหลังๆ มาฉันไม่เห็นว่าจะมีวันไหนเลยที่พวกเขาไม่ทะเลาะกันเรื่อง
ฉัน ส่วนเรียลเองก็ไม่เคยว่าฉันเลย นั่นคงเป็นสิ่งที่ทำให้ลิลลี่หงุดหงิดใจ
มาก

"วันนี้เธอไปส่งลิลลี่เถอะ ^^ ฉันกลับคนเดียวได้"



"กลับคนเดียวได้แน่นะ"

"แน่นอน ๗๐๗"

"อืม ถ้าอย่างนั้นฉันจะรีบกลับละกัน ฉันมีเรื่องต้องคุยกับลิลลี่เหมือนกัน"

ฉันยิ้มเล็กน้อย เร็วลุกขึ้นยืนก่อนจะเดินไปหาลิลลี่พร้อมกับพูดอะไรบางอย่าง เธอยิ้มแล้วลุกขึ้นเกาะแขนเรีลแน่นพร้อมกับใช้สายตามองมาทางฉันอย่างมุ้งม้าย -_- แฮ็อ จะไปโทษเธอก็คงไม่ได้ ก็ฉันกับเรีลพักอยู่คอนโดฯ ห้องเดียวกันนี่นา

วันนี้ทั้งวันก็มีแต่เรื่องเดิมๆ วนไปเวียนมา เรียน พัก เรียน กิน ข้าวเที่ยง เรียน พัก เรียน กลับบ้าน และฉันก็ทำทุกสิ่งทุกอย่างคนเดียว ฉันมองกลุ่มเพื่อนในห้องของฉันที่นัดแนะกันไปเที่ยวหลังเลิกเรียน พวกเขาหัวเราะกันอย่างสนุกสนานแล้วก็เดินผ่านฉันไป

ช่วงเวลาที่ดีฉันเคยมีเพื่อนเยอะแบบนี้ มันผ่านมานานแค่ไหนแล้วนะ

'น้ำหวาน ไม่ต้องร้องไห้ละ ฉันรับรองว่าจะไม่ให้เธออยู่อย่างโดดเดี่ยวฉันสัญญา'

น้ำตาฉันเริ่มรินขึ้นมาอีกครั้งเมื่อคิดถึงคนที่เคยพูดประโยคนั้นกับฉัน แฮ็อ ไหนละ พี่อยู่ไหนละ ทำไมไม่มาหาฉันเสียที ทำไมต้องปล่อยให้ฉันรู้สึกอ้างว้างแบบนี้

ไมลี ห้ามร้องไห้ตอนนี้นะ เข้มแข็งไว้ น้ำหวาน

ก่อนฉันจะกลับเข้าห้อง ฉันก็แวะไปที่ซูเปอร์มาร์เก็ตเพื่อซื้อของมาทำเป็นข้าวเย็นให้กับตัวเองแล้วก็เรีล วันนี้ทำข้าวผัดกุ้งดีกว่า ๗๐๗ ข้าวกับไข่มีอยู่แล้ว เหลือแค่กุ้งกับต้นหอม ซูเปอร์มาร์เก็ตแห่งนี้ถึงจะไม่ใหญ่มากแต่ก็มีของดี ๆ ทั้งนั้น และฉันก็มักจะได้ของดีที่คุณภาพเยี่ยมที่สุดกลับไปเสมอ เพราะว่าฉันนะสนิทกับเจ้าของของที่นี่มากเลยทีเดียวนะ เธอจะคอยเก็บของดี ๆ สด ๆ ไว้ให้ฉัน

"น้ำหวาน ๗-๗ วันนี้มาเร็วเชียวนะ กลัวเนื้อหมูหมดเหอะจ๊ะ"

"สวัสดีคะน้ำส้ม วันนี้หวานไม่ซื้อเนื้อหมูนะคะ ๗๐๗ หวานมาซื้อ



กึ่งคะ"

"โชคดีจังเลย เมื่อชั่วโมงที่แล้วเขาเพิ่งจะมาส่งกึ่งเอง ยังสดๆ อยู่เลยนะ"

น้ำส้มรีบไปสั่งให้พนักงานในซุ้มอาหารทะเลตักกึ่งมาให้ฉัน เธอเป็นหญิงโสดที่แม้ว่าจะมีรูปร่างหน้าตาไม่ค่อยสวย แต่ถ้ามองที่จิตใจ เธอก็ถือเป็นคนดีคนหนึ่ง

"ทั้งหมดเท่าไรเหรอคะ"

"น้ำหวานเอาไปเถอะ ไม่ต้องจ่ายเงินน้ำหวาน"

"โห! ไม่เอาหรอกคะ ของซื้อของขาย ถ้าน้ำส้มพูดแบบนี้อีก หวานจะไปซื้อร้านอื่นจริงๆ นะ"

"แค่มาทำกับข้าวให้น้ำทานบ่อยๆ ก็พอแล้ว น้ำชอบฝีมือของน้ำหวานนะ ^^"

"ถ้าน้ำส้มไม่ยอมให้น้ำหวานจ่ายเงิน หวานจะไม่ไปทำกับข้าวให้น้ำส้มทานอีกแล้วนะคะ"

"แหม ทำไม่ต้องชู้กันด้วยล่ะจ๊ะ จันน้ำลดให้ละกัน"

ถัดจากนั้นห้านาที ฉันก็หิวของมากมายออกจากซูเปอร์มาร์เก็ต อยากจะบอกว่าการทำอาหารเป็นสิ่งที่ฉันชอบที่สุดเลย >< อ๊ะ นี่ฉันไม่ได้เข้าข้างตัวเองนะ แม่ของฉันที่เสียไปแล้วท่านเคยเป็นเซฟเบอร์หนึ่งของประเทศเวียดนามะ ส่วนพ่อของฉันนะเหรอ ท่านก็เสียไปแล้วเช่นกัน พ่อเป็นเจ้าของร้านอาหารชื่อดัง ฉันเลยมั่นใจว่าตัวเองต้องได้พรสวรรค์มาจากพวกท่านบ้างล่ะ

และเวลาที่ทำอาหาร ฉันมักจะลืมสิ่งที่เลวร้ายไปหมดเลยนี่นา

ตอนพิเศษ

คำคืนแห่งเปลวเพลิง

เมื่อเจ็ดปีที่แล้ว

ร้อน...ร้อนไปหมด



ตามจริงคืนนี้อากาศน่าจะหนาวเย็น แต่เพราะเปลวไฟที่กำลังแผดเผาบ้านหลังใหญ่นี้ทำให้อุณหภูมิเพิ่มขึ้นหลายองศา ยิ่งเวลาผ่านไปมันก็ยิ่งลุกลามขึ้นเรื่อยๆ ไม่มีใครรู้ว่าสาเหตุที่ทำให้มันเกิดขึ้นนั้นมาจากอะไร แต่สิ่งที่แสดงถึงพลังอำนาจของมันก็คือแสงสีส้มเข้มประปรายด้วยแสงสีส้มอ่อนแสงตาที่สะท้อนเข้าดวงตาของผู้คนในแถบนั้น ไฟแรงมากจนแม้แต่รถดับเพลิงก็ยังเอาไม่อยู่

"หม่าม้า... ป๊าป๊า... อยู่ไหน"

เสียงอันสั้นเครือของเด็กหญิงตัวน้อยนั้นแทบไม่มีใครได้ยินเลย เธอทอดตัวตามหาหมี่ในอ้อมอกไว้แน่นและยังคงตามหาพ่อกับแม่อยู่ภายในบ้าน เด็กหญิงพยายามเข้าไปในห้องทุกห้องโดยที่ไม่รู้เลยว่าพวกท่านไม่ได้อยู่บนโลกนี้แล้ว

"หรือว่าป๊าป๊า กับหม่าม้าอยู่ข้างนอกแล้ว แต่ไม่สิ... เพราะถ้าเป็นอย่างนั้นก็ต้องมาช่วยนำหวานแล้วสิ"

เมื่อเด็กหญิงพบว่าพ่อกับแม่ไม่ได้อยู่ชั้นล่าง เธอก็พยายามจะขึ้นไปบนห้องนอนอีกครั้ง แต่เมื่อเธอหันหลังกลับไปมองบันได มันก็ได้ไหม้ไปหมดแล้ว ความหวังของเธอดับวูบลงทันที ไฟเริ่มแรงขึ้นเรื่อยๆ จนเธอเองก็ไม่สามารถจะขยับไปไหนได้ และแล้วตุ๊กตาทมิของเธอก็ติดไฟ! ด้วยความตกใจทำให้เด็กน้อยเขวี้ยงมันออกไปตามสัญชาตญาณ

"ไม่นะ คุณหมี่!! คุณหมี่... ฮือๆๆ ป๊าป๊า หม่าม้าอยู่ไหน... ช่วยคุณหมี่ด้วย ช่วยนำหวานด้วย..."

เด็กหญิงพยายามจะไปเก็บตุ๊กตาทมิของเธอกลับมา แต่อนิจจาตุ๊กตาทมิของเธอ นั้นโดนไฟเผาไปนิดหนึ่งแล้ว และในขณะที่เธอกำลังหาหนทางที่จะช่วยตุ๊กตาทมิอยู่นั้นเอง ก็มีมือหนึ่งใช้ผ้าตีสลงไปตีตุ๊กตาทมิของเธอไป แต่เมื่อเขาส่งตุ๊กตาทมิที่ไหม้เกือบทั้งตัวคืนให้เธอแล้ว เธอก็หยุดดึงเสื้อของเขาพร้อมกับรับตุ๊กตาทมิมากอดไว้แน่น

"พี่คะ เห็นป๊าป๊า กับหม่าม้าของหนูมั๊ย... ป๊าป๊า กับหม่าม้าอยู่ข้างนอกหรือยังคะ"

